

digheder dog maatte være ganske uberettiget at stille et saadant Krav, naar det ikke byggedes paa et vist positivt Program, hvorom Flertallet havde enedes. Ja, man har ondt ved at gjøre sine Modstandere tilpas, det er en gammel Erfaringsætning. Vi mindes jo Alle, at i 1876, da havde vi opstillet et positivt Program for denne Sags Ordning, og jeg tror ikke, at den høitærede Minister vilde kunne anke noget over det Flertal, som derom samlede, men da hed det fra Ministerens Side — og jeg skal læse disse Ord op, fordi de ere blevne citerede af Mindretallets Ordfører paa en Maade, der mulig kunde misforstaaes —: „Hvad det ærede Medlems Slutningsbemærkning angaar, maa jeg bede det ærede Medlem være forvisset om, at Ingen skulde være villigere end jeg, og jeg tror, at jeg tør sige: end hele den nuværende Regjering til at vige sin Plads ligeoverfor Andre, som bedre end vi kunde gennemføre det, som vi anse for at være nødvendigt for Landet“. Og den hele Forhandling sluttede med følgende Udtalelse fra den høitærede Conseilspræsident: „Seg vil haabe, at Interessen for Forsvarssagens Gjennemførelse maa voge og blive saa stor, at denne Sag maa finde sin Afgjørelse, uden at det fordres, at samtidig med denne Sag andre store politiske Spørgsmaal skulle findes deres Afgjørelse, og uden at det fordres, at samtidig dermed politiske Magtspørgsmaal skulle findes deres Afgjørelse“. Det er disse to programagtige Udtalelser fra den høitærede Conseilspræsident, som vare Svaret paa det dengang positivt opstillede Program. Der kunde jo ikke finde nogen konstitutionel Afgjørelse Sted deraf, og det positive Program, man skulde opstille, skulde altsaa være et saadant, som den nuværende Regjering ønskede skulde fremmes! Seg har aldrig i mine Dage set et parlamentarisk System opstillet mere bagvendt, thi er det det, som dette Ministerium skulde ønske gennemført, hvorfor i al Verden skulde ikke ogsaa denne Regjering gennemføre det, hvad Grund skulde der da være til at søge en anden? Nei, det, hvorpaa en Opposition bygger og danner sig, er noget Andet, Noget, som Modstandernes Regjering ikke vil føre igjennem, men modætter sig paa alle Maader, og derfor er det, at der skal en anden Regjering frem, der skal forsøge at gennemføre det, det bliver saa den nye Regjerings Sag at sætte det igjennem, om den formaar det. Den høitærede Minister influerede da, at Grunden til, at Flertallet ikke havde opstillet et positivt Program denne Gang, var

den, at man ikke kunde enes om noget Saadant. Seg veed ikke, hvorfra den høitærede Minister har den Oplysning; jeg vilde ønske, at den høitærede Minister vilde oplyse for Thinget, fra hvilke Medlemmer af Flertallet han har sin Kundskab derom. Seg vilde ønske en saadan Oplysning, thi jeg fjender den ikke. Der har ikke været forsøgt hverken privat eller offentlig nogen Forhandling om at tilvejebringe et saadant positivt Program, og det simpeltvæk af den Grund, at vi engang have gjort det og da bleve afviste paa en saadan Maade, at der tværtimod blev sagt: Nei! Havde vi intet Positivt opstillet, men ladet det staa hen i blaa Almindelighed, hvad der skulde ske, saa var det noget meget Bedre! Den høitærede Minister erindrede vel sine Ord under Forhandlingerne i den overordentlige Samling angaaende det tilsvarende Forslag, dengang han efter Folkethingets og dets Bælgeres Modstand erklærede, at saa maatte han lade Sagen falde. Han erindrede sig disse Ord, men vogtede sig vel for at gjentage dem. Men han brugte Ord, som betyder det Samme, om end i en anden Bending. Han sagde nemlig, at han vilde betragte den opstillede Dagsorden og dens eventuelle Vedtagelse som en Tilkendegivelse fra Folkethingets Side af, at Folkethinget lod denne Sag falde, saalænge den nuværende Regjering sidder. Seg har intetsomhelst Mandat til at udtale mig om, hvorledes Folkethinget vil tage denne Sags Behandling herefter; om det vil gaa, som den høitærede Minister antager, skal jeg lade være usagt. Men den høitærede Minister vil selv forstaa det saaledes, vil selv have det opfattet paa denne Maade, og denne Forstaaelse maa vel saa være den høitærede Minister egen, og er det Tilfældet, er det kun en anden Bending for de samme Ord, saa vil den høitærede Minister dermed kun sige: saalænge jeg sidder, vil denne Sag ikke fremmes, og er dette vel noget Andet end at sige, at denne Sag skal falde? Det er akkurat det Samme, kun udtrykt paa forskjellig Maade, kun udtrykt paa den Maade, at den høitærede Minister søger at vælte Ansvarret bort fra Regjeringen, det Ansvar, som den skal bære, og som det for Historiens Domstol skal komme til at bære! Den høitærede Minister mente, at Folkethinget skulde komme til at bære sit fulde Ansvar. Ja, det skal Folkethinget gjøre, og den høitærede Minister har da ogsaa forsøgt at gjøre dette Ansvar gjældende paa den eneste Maade, hvorpaa det overfor Folkethinget kan gjøres gjældende, det er, ved